

CREMATIE

Inleiding

Men heeft van ongelovige zijde sinds jaren gepoogd van het begraven van onze doden te komen tot lijkverbranding. Vooral in naam van de gezondheid werd het pleit tegen de aloude wijze van begraven gevoerd. Bij ontbinding van de lijken in het graf scheiden zich giftige stoffen af die door het vocht in de bodem in onze sloten en putten worden gebracht en oorzaak kunnen zijn van ernstige epidemieën, zo heette het. Ieder weldenkend mens moest voor de crematie het pleit voeren.

Ieder weldenkend mens moest voor de crematie het pleit voeren.

Crematie vindt in Gods Woord geen grond

Ja, men meende zelfs in de Bijbel grond te kunnen vinden om de heidense wijze van onschadelijk maken van de lijken te verdedigen. In 1 Samuël 31:11-12 toch leest ge: *Als de inwoners van Jabes in Gilead daarvan hoorden, wat de Filistijnen Saul gedaan hadden, zo maakten zich op alle strijdbare mannen en gingen den gehelen nacht, en zij namen het lichaam van Saul, en de lichamen van zijn zonen van den muur te Beth-San; en zij kwamen te Jabes en **brandden** hen aldaar.* Dus deed men in Israël aan lijkverbranding, zo concludeerde men. Echter geheel ten onrechte. Reeds wat in het laatste vers van genoemd hoofdstuk wordt medegegeeld, slaat alle beroep op deze Bijbelplaats ten gunste van lijkverbranding uit de hand: *En zij namen hun beenderen en **begroeven** ze onder het geboomte te Jabes.* Men brandde het vlees tot op het gebeente van de door de Filistijnen verminkte lichamen af omdat wegens de verminking geen gewone begraving meer kon geschieden.

Israël kende de lijkverbranding niet. Alleen bij zware misdadigers vond ze plaats, gelijk Leviticus 20:14 (*En wanneer een man een vrouw en haar moeder zal genomen hebben, het is een schandelijke daad; men zal hem en diezelve met vuur **verbranden**, opdat geen schandelijke daad in het midden van u zij*) en Leviticus 21:9 (*Als nu de dochter van enigen priester zal beginnen te hoereren, zij ontheiligt haar vader; met vuur zal zij **verbrand** worden*) de gevallen ons noemen. In deze plaatsen wordt een verbranding voorgeschreven nadat de doodstraf voltrokken was, om de gruwel van de ongerechten te tonen. Hun werd geen eerlijke begrafenis waardig gekeurd.

Ook Amos 6:9-10 (*En het zal geschieden, zo er tien mannen in enig huis zullen overgelaten zijn, dat zij sterven zullen. En de naaste vriend zal een iegelijk van die opnemen, of die hem **verbrandt**, om de beenderen uit het huis uit te brengen, ...*) biedt geen grond voor crematie. Men brandde de lichamen ten tijde van de schrikkelijke bezoeken Gods om de beenderen te begraven. Voor begraven ontbrak gezien de grote menigte van de lijken de gelegenheid en er zou vrese-lijke pestilentie dreigen.

Waar men het Woord ook opslaat, steeds zal men zien dat zowel in het Oude als Nieuwe Testament begraven en niet verbranden van de ontzielde lichamen gewoonte was. Alle beroep op Gods Woord vervalt ten enenmale voor wie tot lijkverbranding wil overgaan. Wel kenden de heidenen de verbranding, doch het Christendom koos met beslistheid tegen de crematie en voor het begraven. Zo werd het begraven van de lijken algemeen en lijkverbranding ongeoorloofd.

Een willekeurig genomen foto van een rij graven op een algemene begraafplaats. In Gods Woord is niet lijkverbranding, maar begraven de normale, algemeen gebruikelijke vorm van lijkbezorging.

Christus' begrafenis het middelpunt

Aan de eis van begraven lag meer dan formalisme, lag Christelijk principie ten grondslag. Middelpunt toch van de Christelijke godsdienst is des Heeren opstanding. Zonder *die* opstanding ware de dood blijven heersen, was van geestelijke noch lichamelijke opstanding ten eeuwigen leven immer sprake geweest. Maar hoe nu ware de opstanding feit geweest, zo het lichaam des Heeren niet ware begraven doch verbrand? Ja, ook de verbranden zullen opstaan, maar toch het opstandingswonder, zo de Evangelisten het ons nu beschreven [hebben], ware bij crematie niet denkbaar. De zegrijke overwinning, geopenbaard in de vlucht van de wachters, in de verbreking van het zegel en de afwenteling van de steen door de engel, in het opkomen uit het graf, zij ware zo nimmer door de Kerk aanschouwd. De Heilige van God heeft de verderving niet gezien (Ps. 16:10, Hand. 2:27).

Na begraven alleen kan de Heere tonen tekenen in handen en zijde en Thomas doen roepen: *Mijn Heere en mijn God* (Joh. 20:28).

En waar nu niet bij geval, maar naar Gods geopenbaarde wil in de profetie, Christus is begraven en daarna opgestaan, daar kan het niet anders of de Kerk die uit de opstanding van Christus het leven verkreeg, moest wars zijn van alle crematie.

Miskening van de straf

Voeg daarbij dat in het begraven de dode wordt overgegeven aan Hem Die de dood op de zonde heeft bedreigd. De dood is geen natuurproces, doch straf op de zonde. *De bezoldiging der zonde is de dood* (Rom. 6:23a). Zonder zonde had de dood nimmer geheerst. Om der zonde wil alleen is het de mens gezet te sterven en daarna het oordeel. En nu spreekt als vanzelf dat wie de strenge gerechtigheid Gods in de dood gevoelt, het lijk aan de Heere overlaat en het uitdraagt naar de dodenakker en zich wacht van het geweldig ingrijpen dat in de verbranding tot uiting komt. Verbranden kan de heiden; om verbranden vraagt wie de straf van de zonde nijdig miskent, de dood buiten de zonde om doet komen en alleen vernietiging wil van de gestorvene. Maar wie Gods heerschappij kent, ook in de dood, zal gruwen van de 'oven'.

En ook, zo God ons uit genade deel schonk door het geloof aan de opstanding van Christus, zal des apostels roemtaal de heilige uiting zijn van onze zielenblijdschap: *Dood, waar is uw prikkel? Hel, dat is: graf, waar is uw overwinning?* (1 Kor. 15:55).

Dus met onze doden niet naar de oven, doch hen toebetrouwd aan de schoot der aarde in de verwachting van de opstanding die eenmaal zijn zal als aarde en zee hun doden geven zullen en het ganse getal van Adams nakomelingen staan zal voor Christus' rechterstoel opdat zij geoordeeld zullen worden naar hetgeen in het lichaam is geschied.

*Een urnengalerij bij een crematorium.
'Om verbranden vraagt wie de straf op de zonde nijdig miskent'.*

Allen zonder onderscheid zullen opstaan

De afkeer echter van deze ware leer, dood en opstanding betreffende, deed op middelen zinnen om het Christelijk geloof te fnuiken en zijn invloed te breken. En gelijk de oude heiden door verbranding meende de opstanding onmogelijk te maken, zo begon de Godvergetende 'christen' weer te roepen om lijkverbranding.

Nu zij allereerst dit met duidelijke woorden gezegd dat voor wie de Schrift gelooft, het geheel gelijk blijft of het ontzielde lichaam in de aarde begraven, in de diepten van de oceanen verteerd, van het wild gedierte verslonden, op brandstapels omgebracht, dan wel in een 'oven' verbrand wordt. Zij *allen* zullen in de doorluchte dag der dagen horen het geroep en de stem des archangels en de bazuin Gods en opstaan. Wie de opstanding loochent, zal in het teken van Jona den profeet eens overtuigd worden, maar tot zijn eeuwig oordeel.

Maar, zal iemand zeggen, hoe zullen de doden opgewekt worden, en met hoedanig een lichaam zullen zij komen? Gij dwaas, zegt Paulus in 1 Korinthe 15 vers 35 en verder, hetgeen gij zaait, wordt niet levend, tenzij dat het gestorven is. En hetgeen gij zaait, daarvan zaait gij het lichaam niet dat worden zal, maar een bloot graan, naar het voorvalt, van tarwe of van enig der andere granen. Maar God geeft hetzelfde een lichaam, gelijk Hij wil, en aan een iegelijk zaad zijn eigen lichaam. (...) Alzo zal ook de opstanding der doden zijn. Het lichaam wordt gezaaid in verderfelijkeit, het wordt opgewekt in onverderfelijkeit. Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijk-

heid. Het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht.

Het zal dus wie voor Gods Woord buigt, niet schokken al brandt men de lijken in een oven; God zal ook die verbranden eens doen opstaan.

Niet toegeven

Hoe vast echter voor ons de opstanding van de doden is, hoe zeker het zij dat eenmaal ziel en lichaam weer zullen verenigd worden, toch mogen wij niet toegeven aan de propagandering voor de ongelooftheorie die in de eis tot crematie schuilt. Geen heidense traditie voere

men weer in op het Christelijk erf. Met heilige bezieling kampe men ook hier de strijd tegen het ongelooft. Onze regering ga in die strijd voorop en zij op haar hoede tegen alle vertreding van wat uit het hart van de Christelijke actie ons gewerd. (...) Een Christelijk ministerie zij kenbaar in handhaving van Christelijke beginselen. Of wij hebben de naam dat wij leven en wij zijn dood.

Ds. G.H. Kersten

Overgenomen uit: *De Banier* van 9 augustus 1923 (herspeld en tussenkopjes toegevoegd).

Gepubliceerd in: *In het Spoor*, juli 2006, p. 106-108